

Ja sabeu que en la pel·lícula *Canibal* l'actor **Antonio de la Torre** interpreta el sastre més prestigiós de Granada. Es tracta d'un home respectable per al qual la vida consisteix a treballar i menjar. Però resulta que no menja qualsevol cosa: es menja dones. Es menja turistes, forasteres o desconegudes amb les quals no té cap vincle emocional.

Etimològicament, *canibal* deriva de *cariba*, que era una ètnia originària de les Antilles. Aquests indígenes, també anomenats *caribs*, com el mar que banya les selves illes, tenien el costum de devorar els cadàvers dels seus enemics al mateix camp de batalla. Celebraven una cerimònia ritual per-

Al contraatac

Xavier Sardà

Caníbals al pil-pil

què creien que els esperits divins habitaven en les diferents parts del cos. Coses.

He somiat que al nostre país hi havia restaurants per a caníbals. Com la cosa més normal:

-¿Quedem avui i anem al McPerson?

En el somni s'establia una espècie de justícia poètico-gastronòmica. No cal dir que hi havia restaurants per a humano-anthropòfags de diferents poders adquisitius. Vet aquí algunes de les *delicatessen* més celebrades:

-**Macarrons a la Bárcenas.** Amb ceba pelada, oli d'oliva i molt de tomàquet. Es couen a foc lent 300 grams de menuts de Bárcenas. Es tracta d'una carn *Francisco Correo-*

sa que es pot acompanyar amb un Gürtel gairebé gelat.

-**Millet al chilindrón.** Un bon tros del pollastre Millet. Molta ceba i un parell de pebrots del Montull. Tallem el pollastre Millet a trosos i el fregim. Quan sigui daurat, el tirem a la cassola.

-**Ugeter a la puttanessa.** Plat elaborat amb molta pasta aliena. Es necessita *estar en el ajo*, saltar les lleis, i filet de sindicalista corrupte amb un parell de... tàperes.

-**Bacallà de vicepresidenta al pil-pil.** És un plat molt audaç d'origen navarrès. Es macera el bacallà de l'esmentada deixant que *se vaya 'hacienda'*. Acompanyeu-lo d'un bon negre per si el peix estigués en mal estat.

-**Cua de Fabra estofada.** És un plat

exclusiu del restaurant de l'aeroport de Castelló.

-**Botifarra de perol de Pujol júnior.** Aquest embotit s'elabora amb carn de cap, espatlla, sal, pebre i sang del país. Es pot consumir al natural o bé deixar assecar com si fos un sumari.

En el somni, els restaurants mai quedaven desproveïts. En els tribunals espanyols es tramiten més de 1.600 casos de corrupció. Sembla un concurs entre el PP i el PSOE. Vaja, que en el somni hi ha teca per a estona. Això sí, els governs es dediquen a indultar polítics condemnats que s'escapen de la gastronomia caníbal. No sé si això últim és un somni o un malson. Com s'assembla, de vegades, indultar a insultar. =

«Jo sóc un d'aquells 'altres catalans' de Candel»

JOAN CORTADELLAS

Demà s'inauguren a la Generalitat els actes del 50è aniversari de la publicació d'*Els altres catalans*, el llibre de Paco Candel que va fixar per sempre l'epopeia dels immigrants del sud d'Espanya que van arribar durant la postguerra. Un d'ells va ser Ginés Olmos (La Unión, Múrcia, 1927), company d'aula i amic de Candel allà on la ciutat canviava de nom.

-**És un d'aquells altres catalans.**

-Josócun d'ells, sí. El meu pare, miner, va morir el 1938. De fam. Se li va començar a inflar el ventre i es va consumir. No era l'únic. No hi havia feina per a ningú. Jo tenia 12 anys i els meus dos germans grans eren cecs. El 1939, la meua mare va decidir emigrar a Barcelona, on ja vivien cinc germans seus.

-**¿Quin és el primer record que té de BCN?**

-Baixar a l'estació de Sants, després de quatre dies de viatge, i anar caminant fins a la carretera del Port. La família ens va assistir, la meua mare va trobar feina cosint sacs de ciment i vam llogar uns baixos a la barriada de Plus Ultra. Una mica després, com que l'amo dels baixos hi va voler posar una lleteria, ens va fabricar una barraca al terrat.

-**¿Es va sentir trist, estrany, desarrelat?**

-No. De seguida vaig anar al col·legi parroquial Nostra Senyora del Port, on vaig travar relació amb Paco Candel. Ell tenia 14 anys, l'edat llavors de treballar, però seguia anant a classe perquè els seus pares, fins i tot vivint del que el rector els donava per netejar l'església, van decidir que continués una mi-

ca més a l'escola. Tots dos érem escolans i amics de barri.

-**Una amistat completa.**

-Com que ell era dos anys més gran i tan llest, quatre o cinc ens hi enganxàvem al pati i a casa seva, on organitzava tertúlies literàries. Llegíem les llegendes de Bécquer, els poemes de Gabriel y Galán... Ni ell ni jo somiàvem ser escriptors. Jo volia ser mecànic.

-**¿Ho va ser?**

-Als 14 anys vaig començar transportant totxos amb un ase fins a un forn que hi havia a Montjuïc. Però jo en volia més i, mentre anava treballant en fàbriques, em vaig matricular a l'Escola Industrial. I per fi vaig poder entrar en un taller dels que hi havia als pavellons de l'Exposició del 1929, on es reparaven automòbils de la guerra.

-**Va fer realitat el seu somni.**

-Esperi, esperi. Com que la vida del barri s'organitzava al voltant de l'església, i jo llavors tenia afany de salvar ànimes, em vaig entrar al Seminari de Barcelona, on vaig estar vuit anys, però em van fer fora.

-**¿I això?**

-En un congrés em vaig fer amic d'un capellà del Seminari de Lisieux, a França, on formaven capellans obrers. M'enviava revistes que no m'arribaven perquè me les segrestaven. Per rematar la cosa, vaig formar *capella* d'apostolat obrer amb Ramon Torrella, que després va ser arquebisbe de Tarragona. Així que el rector em va enviar a casa perquè reflexionés. I encara m'espera.

-**Fora sotana. Llavors, ¿què va fer?**

-Tenia 24 anys, vaig fer l'examen d'Estat i em vaig llicenciar en Químiques. El 1961 vaig entrar a La Seda, al Prat, i vaig arribar a cap del laboratori d'investigació. No està malament venint de la misèria, ¿no?

-**Gens malament. Total, no hi ha records amargs.**

-És que llavors es vivia lluitant. Volent ser. Ens adaptàvem.

-**¿Mai va sentir el menyspreu?**

-Vaig haver de sentir moltes vegades l'insult de «murcià», que fins als 50 era molt despectiu. Però mai em va angoixar.

-**I avui, ¿què se sent? ¿Català?**

-Visc a l'Hospitalet, parlo català, els dos grans amics que em queden són separatistes. Però, potser per la meua formació religiosa, tendixo a sentir-me universal. =

Ginés Olmos

Als 12 anys va deixar Múrcia empès per la misèria, va viure a la barriada de Plus Ultra, anava per a capellà i va arribar a químic de La Seda.

PER NÚRIA NAVARRO

